

Man ser altsaa her, at ligesom Bureauet fra sin første Oprindelse stammer fra de mest interesserede Folk, netop fra de Lag, der skulde beskyttes — saa vidt jeg har kunnet faa oplyst, stammer det fra et internationalt litterært Selskab —, saaledes forholder det sig ogsaa her ved Konferencen; man ser, hvorledes det er de interesserede, de, der skulde beskyttes, der komme til at sige, hvorledes det skal være, og man ser, hvorledes de endda ifølge den daværende Kultusministers Udtalelser have saa megen Magt, at de kunne bemyndige Statens Repræsentant, som var vor Gesandt, til at tiltræde Forslaget. Vi se der, hvorledes det er de beskyttede, der have det store Ord, der er ikke Tale om, hvorledes Samfundets Interesser, de store Interesser i det hele taget, blive varetagne; det er kun de beskyttede — det bærer ogsaa Berner-Konventionen tydeligt Præg af —, der have sagt, hvorledes de ville have det uden noget Hensyn til, hvorvidt det faldt sammen med Folkenes og her i Danmark med vort Folks Tarv. Naar vi nu ere komne saa vidt i Beskyttelse, at vi beskytte Oversætteren saa stærkt, at hans Oversættelse er beskyttet i hans Levetid og i 50 Aar efter hans Død — og derpaa lyder jo dette Forslag —, ere vi, forekommer det mig, ude i det ganske urimelige. Vi ere nemlig da komne dertil, at en Oversættelse kan være beskyttet i op imod 150 Aar og i hvert Fald i langt over 100 Aar. Man kan i saa Tilfælde regne, at først skulde den udenlandske Forfatter og Oversætteren fuldende deres Levnedsløb, og saa gaar der endda 50 Aar efter Oversætterens Død, og hvis han er en ung Mand, vil man kunne se, at det kan blive en ganske betydelig eller, rettere sagt, en ganske urimelig Beskyttelse. Ved dette Lovforslag springe vi fra 10 Aars Beskyttelse efter Frembringelsen op til mellem 100 og 150 Aar derefter. Det forekommer mig at være en saa glubsk Fremfærd paa dette Omraade, at jeg i alt Fald ikke vil gaa med til det. Der sejler i disse Dage til Østasien et Skib, som jeg er vis paa, at alle danske Mænd følge med vaagne Øjne, det er Skibet „Selandia“. Det føres til fremmede Lande og bebuder om dansk Foretagsomhed og Snilde. Jeg er sikker paa, at vi alle fuldt ud følge det med Opmærksomhed, og vi betragte det som en Ære at have frembragt dette Skib. Konstruktionen af dette Skib repræsenterer, efter hvad jeg har erfaret, 11 Aars anstrengende Arbejde. I 11 Aar have Ingeniørerne arbejdet paa

dette, og i 11 Aar have danske Mænd lagt deres Hoveder i Blød for at udfinde det, som nu er blevet Resultatet. Det repræsenterer altsaa en Sum af Arbejde, Kløgt og Kapital. Dette Værk er beskyttet i 15 Aar. Naar man nu ser paa dette og derefter ser paa, at en hvilken som helst Bog om Hans og Grethe, om deres Kærlighed og endelige Giftermaal o. s. v., hvad der nu kan tænkes, at en hvilken som helst Bog, en hvilken som helst Frembringelse ved Bogtryk i Bogform kan blive beskyttet op til 150 Aar, saa forekommer det mig, at der her er en Modsætning, der er ganske grel. Jeg har naaet ved anden Behandling, at denne Lov kan føre, fører og har ført til, at Udlændinge kunne bestemme, hvad vi maa læse, og paa hvad Sprog vi maa synge, og kan bevirke, at det danske Folk fuldstændig lukkes ude fra Adgang til Dele af fremmed Litteratur og Kunst, saaledes at vi fuldstændig udelukkes fra at faa Adgang til den Berigelse for vor Nation, som det er at gøre sig bekendt med fremmed Litteratur. Det er fastslaaet, det kan ikke benægtes. Jeg har vist Eksempler derpaa, og enhver vil ved at tænke efter finde, at det er fuldstændig sandt og rigtigt. Det vil derfor ikke forundre Dem, at jeg ikke kan stemme for dette Lovforslag, idet jeg betragter det som en Ulykke for vort Folk. Jeg betragter alt det, som hindrer vort Folks aandelige Vækst, som en Ulykke, og dette Lovforslag vil lægge Hindringer i Vejen for Befolkningens Vækst. Jeg haaber, at Folketinget vil se paa Forslaget paa samme Maade og ændre det saaledes, at det bliver mere rimeligt. Thi det kunde aldrig falde mig ind at sætte mig imod, at Forfattere og Kunstnere fik Ejendomsret til deres Aandsprodukter, men det forekommer mig ogsaa, at man kan drive Spørgsmaalet om den hellige Ejendomsret for vidt. Jeg vil dog heller ikke stemme mod dette Lovforslag, fordi jeg vil lade det gaa ned til Folketinget og ikke vil lægge Hindringer i Vejen for dets Behandling der.

Jeg skal slutte disse Bemærkninger med at citere nogle Bemærkninger, som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) udtalte for 2 Aar siden, og som jeg ganske kan slutte mig til. Det ærede Medlems Udtalelse, der findes i Landstingstidenden for 4. Marts 1910, Sp. 699, lød saaledes: „Jeg har været og vil vedblive at være en Ven af Loven om Forfatter- og Kunstnerret, men man begynder efter min Mening at komme ind paa en Vej, som gør Livet fattigere for den fattige og